

vis styv kulle, smärningom
nedsättning genom regn. Åt-
minstone i de norra farvattnen.

Förlåtelse

Av Märta Halm-Johansson.

Nora lydde. Och när Sten bad henne stanna hos barnen samtyckte hon lugnt. Och så fortsatte livet på gården i sina gamla banor.

Endast Sten var sig olik. Han märkte att Nora ej längre ägnade honom den aktning och beundran, som hon förr gjort. Det pinade honom, ty han satte henne mycket högt; hon var så klok och rejäl och såg alltid till det väsentliga i tillvaron. Men när han en dag frågade rent ut vad hon hade emot honom, fick han också ett rent besked.

— Du försummade Ulla, och gjorde henne olycklig. Varför gifte du dig med henne, när hon inte fick vara något för dig?

Sten såg hjälplös och häpen ut. — Du förstår — Ulla, hon var inte som du. — Nej, hon var mycket vackrare än jag — och desto mer fick hon lida.

Från den dagen gick Sten ingen rö för sitt uppväckt samvete. Varje vecka gick han med blommor till Ullas grav, och där stod med ånger i hjärtat vid en grav, där ingen hörs ens bön och förlåtelse.

Nora märkte hur plånad han såg ut, men hon förhållade sig. Inte värt att trösta för snart, tänkte hon. Ulla fick lida i arat. Men i alla praktiska frågor var hon en god hjälp. Fru Holmé blev liggande ett par månader för benbrott, och under tiden fick Nora fast fot i huset. Hon var en förståndig och kärleksfull värdinna för barnen och en större hjälp för Sten än Ulla någon gång.

Husmodern pliktade fylla hon o-klanderligt, så att fru Holmé började känna sig överfödd, helst då hon såg att Sten frågade mer efter Noras råd än efter hennes. Så snart hon blev återställt flyttade hon till en gift dotter.

Sten är efter Ullas död kom den exarige Ollé och berättade: Pappa sitter och gråter, han tittar på mammans porträtt och viskar: Förlåt mig! Vad menar han med det, moster Nora? Har han varit stött med mammans porträtt?

Nora skyndade sig att avleda gosens tankar, och sen gick hon in till Sten. Hennes plikt var omringning och ordning. Det var stensprängningen som lagat hade hand om, och det berodde på flera skäl. Tre mån till varje bort en som höll och två som slogo. Takelast och sålert kunde slagen, medan bejan gick.

Basen, "Rallare-Jonte", godde sig ett "fort skinn" så stor han var, omringning och ordning. Det var stensprängningen som lagat hade hand om, och det berodde på flera skäl. Tre mån till varje bort en som höll och två som slogo. Takelast och sålert kunde slagen, medan bejan gick.

Sten såg på honom och såg till att han förklarade sig. — Du försöker övertyga mig om att Ulla förlät och att Gud förlät — men hur gör du själv? Tror du inte jag tillämnat att ditt hjärta är kallare och att allt vad du gör är för Ullas och barnens skull? Låt mig känna din förlåtelse först, så kanske jag sedan kan tro på andras.

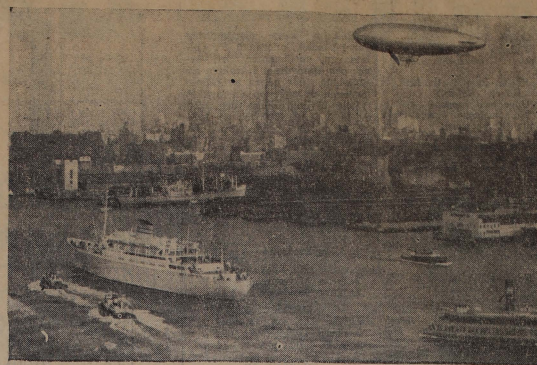
Nora skänkte ögonen för hans bedjande blick. — Det är ju inte mig du har brutit emot, munnade hon.

Den natten drömde Nora, att Ulla kom emot henne i en ängels skapad och räckte henne en liten tavla, varpå stod med gyllene bokstäver: "Varen framför allt uttålliga i eder kärlek till varandra, ty kärleken skall över skyla en myckenhet av synder."

Och när hon vaknade tänkte hon på kärlekens underbara makt. Hade Ulla på andra sidan livets gräns kint Stens ånger och sorg och velat lindra den. Och skulle detta ske genom Nora. Hon tänkte på sitt valspår: Hall fast vid kärlek och rätt, och hon förstod att hon så enstaka hälsat sig vid sängen; att kärleken skyms bort. Det blev nu hon, som kände sig behöva förlåtelse. Och med lättad frömmen hon att det gamla var förgånget. All den värme och ömhet.

Forts. å sid. 8.

NORSK JUNGFRUESA

Norska Amerikajungfrus "Olofsgår" har fullbordat sin jungfruesa över Atlanten och ses här gåda in i New Yorks hamn, eskorterad av bogskeppare.

"Lell - Jonte"

En rallarehistoria av S. A. MELIN

DET VAR VINTER och vål utom vägen för att hugga sönder ved för källan och nästa dags morgon.

"Biekinge-Johan" kom i berättartaget. Hans historier voro ofta minst sagt grovkorniga, men de som hörde på lägo för det mesta dubbla av skratt. Men det fanns också de som inte hade till att skratta med. Det hade nämligen kommit fram flera kortisar och pengarna hade redan börjat rulla över bordet. En liter brännvin skuggen enkel. Utefter väggarna funnos bristat, nödovrigt sammanknoppa av ohjälade bräder och till i gången mellan bristarna stod ett bord som räckte från fönstret till långt fram på golvet.

Det var vid fyra tiden på morgonen. Man började röra sig i bristarna och ur en av dem kryddade sig den av rallarna, som fått på sin lott att skola kocksyssla. Kallt och rusigt var det. Till kockens allmogens hörde att först kylla ut om morgonen, göra illa i den öppna spisen och koka kaffe. När sedan de andra trillade ur bristarna var det nämligen varm i karacken och kaffet stod rykande vitt på bordet.

Frukosten förberedes i all hast. Stenbjörns, västar och tröjor drog på, verktygen packades från och rallarenginet blev ut i snön och kylan. Det var bara koken som blev lott efter, ty han måste stöka i karacken först.

Snart höddes rallarna "hejor" i takt med karacken. Slaget vittnade av frosten, men rallarna frös inte. De kunde konstet att hålla värmen. Deras arbete var hårt och deras vilja god.

Basen, "Rallare-Jonte", godde sig ett "fort skinn" så stor han var, omringning och ordning. Det var stensprängningen som lagat hade hand om, och det berodde på flera skäl. Tre mån till varje bort en som höll och två som slogo. Takelast och sålert kunde slagen, medan bejan gick.

Sten såg på honom och såg till att han förklarade sig. — Du försöker övertyga mig om att Ulla förlät och att Gud förlät — men hur gör du själv? Tror du inte jag tillämnat att ditt hjärta är kallare och att allt vad du gör är för Ullas och barnens skull? Låt mig känna din förlåtelse först, så kanske jag sedan kan tro på andras.

Nora skänkte ögonen för hans bedjande blick. — Det är ju inte mig du har brutit emot, munnade hon.

Den natten drömde Nora, att Ulla kom emot henne i en ängels skapad och räckte henne en liten tavla, varpå stod med gyllene bokstäver: "Varen framför allt uttålliga i eder kärlek till varandra, ty kärleken skall över skyla en myckenhet av synder."

Och när hon vaknade tänkte hon på kärlekens underbara makt. Hade Ulla på andra sidan livets gräns kint Stens ånger och sorg och velat lindra den. Och skulle detta ske genom Nora. Hon tänkte på sitt valspår: Hall fast vid kärlek och rätt, och hon förstod att hon så enstaka hälsat sig vid sängen; att kärleken skyms bort. Det blev nu hon, som kände sig behöva förlåtelse. Och med lättad frömmen hon att det gamla var förgånget. All den värme och ömhet.

Basen, "Rallare-Jonte", godde sig ett "fort skinn" så stor han var, omringning och ordning. Det var stensprängningen som lagat hade hand om, och det berodde på flera skäl. Tre mån till varje bort en som höll och två som slogo. Takelast och sålert kunde slagen, medan bejan gick.

Sten såg på honom och såg till att han förklarade sig. — Du försöker övertyga mig om att Ulla förlät och att Gud förlät — men hur gör du själv? Tror du inte jag tillämnat att ditt hjärta är kallare och att allt vad du gör är för Ullas och barnens skull? Låt mig känna din förlåtelse först, så kanske jag sedan kan tro på andras.

Nora skänkte ögonen för hans bedjande blick. — Det är ju inte mig du har brutit emot, munnade hon.

Den natten drömde Nora, att Ulla kom emot henne i en ängels skapad och räckte henne en liten tavla, varpå stod med gyllene bokstäver: "Varen framför allt uttålliga i eder kärlek till varandra, ty kärleken skall över skyla en myckenhet av synder."

Och när hon vaknade tänkte hon på kärlekens underbara makt. Hade Ulla på andra sidan livets gräns kint Stens ånger och sorg och velat lindra den. Och skulle detta ske genom Nora. Hon tänkte på sitt valspår: Hall fast vid kärlek och rätt, och hon förstod att hon så enstaka hälsat sig vid sängen; att kärleken skyms bort. Det blev nu hon, som kände sig behöva förlåtelse. Och med lättad frömmen hon att det gamla var förgånget. All den värme och ömhet.

Basen, "Rallare-Jonte", godde sig ett "fort skinn" så stor han var, omringning och ordning. Det var stensprängningen som lagat hade hand om, och det berodde på flera skäl. Tre mån till varje bort en som höll och två som slogo. Takelast och sålert kunde slagen, medan bejan gick.

Sten såg på honom och såg till att han förklarade sig. — Du försöker övertyga mig om att Ulla förlät och att Gud förlät — men hur gör du själv? Tror du inte jag tillämnat att ditt hjärta är kallare och att allt vad du gör är för Ullas och barnens skull? Låt mig känna din förlåtelse först, så kanske jag sedan kan tro på andras.

Nora skänkte ögonen för hans bedjande blick. — Det är ju inte mig du har brutit emot, munnade hon.

Den natten drömde Nora, att Ulla kom emot henne i en ängels skapad och räckte henne en liten tavla, varpå stod med gyllene bokstäver: "Varen framför allt uttålliga i eder kärlek till varandra, ty kärleken skall över skyla en myckenhet av synder."

Och när hon vaknade tänkte hon på kärlekens underbara makt. Hade Ulla på andra sidan livets gräns kint Stens ånger och sorg och velat lindra den. Och skulle detta ske genom Nora. Hon tänkte på sitt valspår: Hall fast vid kärlek och rätt, och hon förstod att hon så enstaka hälsat sig vid sängen; att kärleken skyms bort. Det blev nu hon, som kände sig behöva förlåtelse. Och med lättad frömmen hon att det gamla var förgånget. All den värme och ömhet.

Basen, "Rallare-Jonte", godde sig ett "fort skinn" så stor han var, omringning och ordning. Det var stensprängningen som lagat hade hand om, och det berodde på flera skäl. Tre mån till varje bort en som höll och två som slogo. Takelast och sålert kunde slagen, medan bejan gick.

Amerikanska luciaflickor

Den unga "Lucia" i mitten är den 20-åriga miss Norma Eyzema från Chicago, som utsåts till amerikanska Lucia och nu tillsammans med sina vänor besöker Skandinavien.

GYNNA LAHOLMS TIDNINGS ANNONSÖRER!

Nytt och flytt

Dagens namn: LUCIA. Solen går upp kl. 8.50 och ned kl. 15.22.

Morgondagens namn: STEN. Solen går upp kl. 8.51 och ned kl. 15.22.

Dagens dikt:

Vi skola frukta och ålska livet, så att vi inte i Amerikas klandrar det här eller överdrivet eller föraktat dess milda nåd. Och om vi vidare samfyllt löva, ära och prisat det varje dag, skola vi få som lön och gåva frid på vår jord och ett gott behag.

(ANNA GRETA WIDE).

— Jag har fått ett brev om att min farbror i Amerika har skrivit ett livstecken från honom.

— Han — han behöver mig inte alls, kom svaret med tårarfullt röst.

Nora som en gång i tiden hyst den besattne beundran för sin svägers och varit när att avundas Ulla fick ett onslag i sina känslor vid detta besök. Stacks lilla Ulla! Hon föreslog systematiskt att ta barnen med och göra ett långt besök i föräldrarnas hem, men det avböjdes. Fru Holmé ansåg det inte passande. Och Ulla själv ville nog helst vara i Stens närhet, hur litet han än beundrade sig om henne. — Ja, är det så kan jag ju ingenting göra för dig, lilla barn, sade Nora till farväl. Hon hade fått plats ganska lågt därifrån och kom ej vidare till Sund. De enkla föräldrarna trivdes ej heller så bra hos den förnämde släkten, och så förföll tiden för Ulla i stor ensamhet. Hennes lycksägande stunder var då hon med barnen omkring sig och lärde dem små sånger och böner. Och när de somnat på dem med knäppa händer och tårade ögon om mod och kraft. Hon kände sig själv som ett vilseledat barn, och hon längtade till Faderns hus, där även den avagaste har ett rum berett.

Under sådana stunder skrev hon brevet till Nora — i fall det hände, som hon nu började ana. — Du vill ju bli en mor för minna små, när jag är borta. Du skall bättre än jag kunna lära dem den goda vägen. Och var god mot Sten...

En dag kom sorgebudet till föräldrar och syskon. Ulla var dödd, och det fanns nu tre små döda barn på Sunds mest storslagna Stacks Holmé, hette det nu. Men en sådan lycka att han har sin mor!

Nora kom till Sund på begravnings och i en av Ullas lädor fann hon hennes brev. Hon blev rädd för kravet, det var inget av den döda — en som ej kunde kvar utan en bön, som ej kunde avslutas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas.

Men en sådan lycka att han har sin mor!

Nora kom till Sund på begravnings och i en av Ullas lädor fann hon hennes brev. Hon blev rädd för kravet, det var inget av den döda — en som ej kunde kvar utan en bön, som ej kunde avslutas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas.

Men en sådan lycka att han har sin mor!

Nora kom till Sund på begravnings och i en av Ullas lädor fann hon hennes brev. Hon blev rädd för kravet, det var inget av den döda — en som ej kunde kvar utan en bön, som ej kunde avslutas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas.

Men en sådan lycka att han har sin mor!

Nora kom till Sund på begravnings och i en av Ullas lädor fann hon hennes brev. Hon blev rädd för kravet, det var inget av den döda — en som ej kunde kvar utan en bön, som ej kunde avslutas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas.

Men en sådan lycka att han har sin mor!

Nora kom till Sund på begravnings och i en av Ullas lädor fann hon hennes brev. Hon blev rädd för kravet, det var inget av den döda — en som ej kunde kvar utan en bön, som ej kunde avslutas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas.

Men en sådan lycka att han har sin mor!

Nora kom till Sund på begravnings och i en av Ullas lädor fann hon hennes brev. Hon blev rädd för kravet, det var inget av den döda — en som ej kunde kvar utan en bön, som ej kunde avslutas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas.

Men en sådan lycka att han har sin mor!

Nora kom till Sund på begravnings och i en av Ullas lädor fann hon hennes brev. Hon blev rädd för kravet, det var inget av den döda — en som ej kunde kvar utan en bön, som ej kunde avslutas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas.

Men en sådan lycka att han har sin mor!

Nora kom till Sund på begravnings och i en av Ullas lädor fann hon hennes brev. Hon blev rädd för kravet, det var inget av den döda — en som ej kunde kvar utan en bön, som ej kunde avslutas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas. Och nog skulle Nora gråvas.

SAGT och SKRIVET

På tal om Sjövinckel så skulle man vilja ge svenska folks en lag om frutillarnas avskaffande i julklapp. Lever verkligen dessa frutillar kvar någon annanstans än i Sjövinckel? Reklamskan, en så tittel! Lektorerna, majorerna, generalerna, översten, professorerna, doktorerna. Väst kommer jag vill tilläg en och annat minskas behag en 1000 invånare, en anser majorerna och vittnar om professorerna ur mitt liv, men jag känner flera stycken av alla sverner, födda i detta århundrade, som skulle få halvt slag, om man tillätade dem med dessa frutillar.

Eva Höckerberg

Enligt en mycket trovärdig undersökning förfogad Stockholm i detta nu över 48 kommunaltjänstemän på 1000 invånare, en medelstor stad som Gäddede ligger med 34 inte så långt efter. Tänk sig att 1,000 människor ska behag en 1000 invånare, en anser majorerna och vittnar om professorerna ur mitt liv, men jag känner flera stycken av alla sverner, födda i detta århundrade, som skulle få halvt slag, om man tillätade dem med dessa frutillar.

Lappen

Carnegie har sagt mycket uppbyggande för den i tiden vilgande vandraren. Hade han haft möjlighet att kommentera subventionspolitiken skulle han ha talat om, att det fastnar flera flugor på en droppe honung än i fem liter ättika.

Werg i Fri Köpenkap

Olämplig skilsmässa

En arbetslös i Köpenhamn ifyllde förtä veckan en tipskupon samman med sin hustru. Kuponen sändes in i hemmet nämn. I går var det dock hon besked, att hon vunnit nästan 20,000 kronor.

— Huru blev inte lika glad. Han blev nämligen glad i förgärl.

Otur

En engelsk inbrottsjäv hade bilsmittaren oturen att bryta sig in hos en körd person. Han möttes av hennes herre, och efter att ha kvickat till efter den lilla KO som denne leende utdelade, tvangs han att ta av sig byxorna — för att undvika flyktförsök, förklarade boxaren — samt skydda ringa efter polisen. Den sistnämnda anlände prompt.

En holländsk stodo nu i slutet i kring den förlokyade, tynga och allvarliga. Unga gick deras kamrat och en annan gick kunde det vara slut med Jonte.

Påloftigt seg en av männen fram till den skadade, föll på knä bredvid honom och grät. Jonte, sade han, förlåt mig, förlåt mej.

Jonte svarade inte, men hans hand famlade efter den andres. Han fann den en och en svag tryckning blev hans svar. Mer bekräftelse inte heller.

Så rörde sig hans läppar. Det blev bara en ens vinkning. "Mor... Sina..."

— Hållarna stodo där med knäppa händer. Händer som inte knäppte sedan barnsdagen då deras morfar lät den Fader Vår. Intet öga var tørt. Och basen munnade något. Det skulle vara en bön, och hurdan den de var, så kom den från hjärtat.

Det fins fyrtiofyra där uppe efter jernvägarna i norr. Här och var så enkla tråkors, minnen efter som blev kvar i ödemarkerna. Nörstans bland dessa gravar finns också Lell-Jontes sista vilorum. Inga minnesvärda av marmor pryda dessa gravar. Endast ödemarkens blomster spärra på de enkla gravkullarna.

RADIO

Tisdagen 13 december

Sändningsprogrammet:

6.15 Vardagsmorgon. Därefter: Grammofoonmusik. 6.30 Nyheter och väderlek. 6.45 Allt för den ljusa stjärnan. Åke Stenvall och trio. Radioljusstakar gossar sjunger Lucia- och Stäfnvisor. Medverkande: Gunnar Hahn spelmannsvariet. Arrangör: Gunnar Hahn. 7.10 Grammofoonmusik. 1. Rostoff-poly-poke (Thorill). 2. Dolores och Ferdinand (Hädel-Falk). 3. Bugle call rag, foxtro (J. Pettis). 4. Radiomaskinen (Skånska Lasse). 5. Song of surrender (Young-Livingstone-Evans). 6. Tivoli Vauxhall polka (Hans Christen Lumley). 7. Largethio (Henselt-Zadora). 8. Sars Souch polka (Johann Strauss). 7.40 Morgonandakt. Pastor Einar Genitz (Norrköping). 8.00 Nyheter och väderlek. 8.15 Hjärtans skola. 1. Något om skulptur. 2. Om prisvinnare m. m. 3. Avslutningsord av radioschefen Yngve Hugo. 8.45 Andliga sånger på grammofoon. 9.00 Blåskorsten från Frälsningsarmén i England. (Grammofoon). 9.20 Vi firar Lucia med skolbarnen i Ålsten. 10.00 Musik under arbetet. 10.10 Klockspelet i Stadshuset. Dagens dikter. Därefter: Walle Söderlunds kvartett. 12.30 Nyheter och väderlek. 12.45 Hjärtans skola. 1. Något om skulptur. 2. Om prisvinnare m. m. 3. Avslutningsord av radioschefen Yngve Hugo. 13.00 Genom Kända kända. Ur festgästkrönikan av Björn Gottlieb. 13.15 Gunnar Anderssons ensemble (Malmö). 14.00 Hjärtans skola. 1. Aktuella minuter. 2. Har Ni ingen-ting? Minnesslutar inför helgen av Anna Lisa Ekman. 14.30-15.00 Radioljusstakar. Kvartetten som sprängdes av Birger Sjöberg. Tre lissniga barna vandrings till skolan. Upplysning av Stig Järel. 16.20 Väderlek. 16.40 Lucia och trollen. Sångspel av Elsa Beskow. Stockholms Stadshuset barntexter svarar för underhållningen. 17.00 30.000.000 svängningar i sekunden. Ett ungdomsprogram om en del teknik. 17.25 Konst eller konst? Något om be-bop Jazzskatt av Anders R. Giman. 17.50 Hjälp Europahjälpen! Lyssnarnas önskeskrum på grammofoon. 18.55 Meddelanden. 19.00 Nyheter o väderlek. Dagens etc. 19.20 Oppna kyrkorna tycker Carin Bergman. 19.40 Anna med mej! Lekar, visor och gammal dans. Konferensier: Hilding Petersson. 20.20 Att göra glas med Lennart Hyland ett gammalt yrke. 20.50 På Estraden. Gustaf Torrestad. Eld samt Kabaretkören och en vokalsensemble under ledning av William Lind. 21.15 Kärlek och hur den botas. En teaterintimitet från 1890-talet. London av Thornton Wilder. Översättning: B. Bjelfvenstam. Regi: Hans Dahlin. Penner: Rowens - Jack Guttorp; Linda: Rowen Westin; Joey - Stig Järel. Arthur - Lasse Ekman. 21.35 Från Almqvist till havet, en rapsped i folket. Medverkande: Birgit Schödlberg-Stenberg, sång. Gunnar Olsson, uppläsning. Erik Sahltörn, nyckelharpa. Radiokören och Radiokören Arr. och dir.: Sven Sköld. 22.15 Nyheter och väderlek. 22.30-24.00 Radiobal.

Danska radioprogrammet tisdag.

6.15 nyheter. 7.00 gymnastik. 7.35 grammofoon. 8.30 morgonandakt. 12.10 svenska programmet. 12.30 nyheter, därefter konsert. 13.15 grammofoon. 14.20 grammofoon. 15.00 konsert. 16.20 barnprogram. 17.40 konsert. 18.45 nyheter. 19.20 sång. 20.00 konsert. 22.00 nyheter. 22.15 kammarmusik. 22.35 grammofoon.

Onsdagen 14 december

Rikssändningsprogrammet:

6.15 Vardagsmorgon. Gunnar Beskow har ordet (Göteborg). Därefter: Grammofoonmusik. 6.27 På tröskeln. 6.30 Nyheter och väderlek. Därefter: Grammofoonmusik. 6.45 Hjärtans skola. 1. Något om skulptur. 2. Om prisvinnare m. m. 3. Avslutningsord av radioschefen Yngve Hugo. 8.45 Andliga sånger på grammofoon. 9.00 Blåskorsten från Frälsningsarmén i England. (Grammofoon). 9.20 Vi firar Lucia med skolbarnen i Ålsten. 10.00 Musik under arbetet. 10.10 Klockspelet i Stadshuset. Dagens dikter. Därefter: Walle Söderlunds kvartett. 12.30 Nyheter och väderlek. 12.45 Hjärtans skola. 1. Något om skulptur. 2. Om prisvinnare m. m. 3. Avslutningsord av radioschefen Yngve Hugo. 13.00 Genom Kända kända. Ur festgästkrönikan av Björn Gottlieb. 13.15 Gunnar Anderssons ensemble (Malmö). 14.00 Hjärtans skola. 1. Aktuella minuter. 2. Har Ni ingen-ting? Minnesslutar inför helgen av Anna Lisa Ekman. 14.30-15.00 Radioljusstakar. Kvartetten som sprängdes av Birger Sjöberg. Tre lissniga barna vandrings till skolan. Upplysning av Stig Järel. 16.20 Väderlek. 16.40 Lucia och trollen. Sångspel av Elsa Beskow. Stockholms Stadshuset barntexter svarar för underhållningen. 17.00 30.000.000 svängningar i sekunden. Ett ungdomsprogram om en del teknik. 17.25 Konst eller konst? Något om be-bop Jazzskatt av Anders R. Giman. 17.50 Hjälp Europahjälpen! Lyssnarnas önskeskrum på grammofoon. 18.55 Meddelanden. 19.00 Nyheter o väderlek. Dagens etc. 19.20 Oppna kyrkorna tycker Carin Bergman. 19.40 Anna med mej! Lekar, visor och gammal dans. Konferensier: Hilding Petersson. 20.20 Att göra glas med Lennart Hyland ett gammalt yrke. 20.50 På Estraden. Gustaf Torrestad. Eld samt Kabaretkören och en vokalsensemble under ledning av William Lind. 21.15 Kärlek och hur den botas. En teaterintimitet från 1890-talet. London av Thornton Wilder. Översättning: B. Bjelfvenstam. Regi: Hans Dahlin. Penner: Rowens - Jack Guttorp; Linda: Rowen Westin; Joey - Stig Järel. Arthur - Lasse Ekman. 21.35 Från Almqvist till havet, en rapsped i folket. Medverkande: Birgit Schödlberg-Stenberg, sång. Gunnar Olsson, uppläsning. Erik Sahltörn, nyckelharpa. Radiokören och Radiokören Arr. och dir.: Sven Sköld. 22.15 Nyheter och väderlek. 22.30-24.00 Radiobal.

Radiola

för radiolyssnare med stora krav på räckvidd, ljud och driftsäkerhet. Demonstreras i radioaffärerna.

Skytte

KNAREDS SKYTTEGILLE.

Höstens sista fältskjutning var i söndags anordnad för Gille-egna medlemmar. Driftvärden och Huvudvärden i trakten av Källshult, där några av Gille-egna medlemmar lagt upp en mycket trevlig tävling. Målen utgjordes av 1) 1,3-fig. 300 m., 2) 1,8-fig. 90 m., 3) 1/4-fig. 220 m. och 4) Huvudmål på 100 m.

HUVUDSKJUTNINGEN:

Kl. Högre:
1. Harald Karlsson 21 p.
2. Arne Carlsson 18 "
3. Alf Nilsson 17 "
4. Einar Persson 16 "
5. Karl Larsson 16 "
6. Allan Persson 13 "

Huvudskjutningen:

Kl. Högre:
1. Arne Carlsson 21 p.
2. Kurt Ernstsson 10 "
Huvudskjutningen:
1. Ake Karlsson 17 p.
2. Ernst Larsson 17 "
3. Vilh. Larsson 14 "

TAVLING B:

Kl. Högre:
1. Harald Karlsson 16 p.
2. Karl Larsson 15 "
3. Arne Carlsson 12 "
4. Einar Persson 11 "
5. Alf Nilsson 11 "
6. Erik Ludvigsson 11 "

Kl. Lågre:

1. Arne Carlsson 8 p.
2. Kurt Ernstsson 6 "
Huvudskjutningen:
1. Ake Karlsson 12 p.
2. Ernst Larsson 12 "
3. Vilh. Larsson 12 "

EXTRA INSAITS:

Kl. Högre:
1. Harald Karlsson 6/59
2. Sigmund Carlsson 6/58
3. Gotthard Nilsson 6/58
4. Erik Lasseström 6/58
5. Sven Hed 6/58

Kl. Lågre:

1. Göte Johansson 6/51
2. Kurt Ernstsson 6/50
Huvudskjutningen:
1. Vilh. Larsson 6/59
2. Ernst Larsson 6/57
3. Folke Persson 6/53

Många olyckor inträffar, då barn plötsligt springer över körbanan mitt framför ett fordon eller oförmodat kommer frammanför bakom ett som står parkerat. Skydda barnen i trafiken!

FÖRLÄTSELSE.

(Forts. fr. sid. 7).
het hon en gång bytt i sitt hjärta tankar med uppen och det hon förr gjort av pliktens skull skedde nu med glädje.

Sten var också förändrad nu. Inte längre den tanklösa, pojaktig intagande, utan en allvarlig man, som verkligen sökte livets mening.

Han talade inte mer med Nora om sitt hustru, men hon förstod att han talade desto mer med Gud, och den dagen kom också, då han kunde tro förlåtelsen och som en befriad människa träda in i Guds löftens rika värld.

Så blev det omsider klart för honom, att även Nora förlåtit, och att hon hade en gåva att ge, större än han väntat drömma om.

Om han var sju år nu och hade börjat skolan.
— Det är bra, sade han, när Sten berättade nyheten. Nu får jag både far och mor, jag som de andra barnen. En mamma är nog bättre än en moster.

av oss, som de har mest förbarmade för och vilken av oss som snarast skall bli gift.
— Det veta töserna så mycket som katten, sade Store-Kalle, som icke hyste riktigt förtroende till det utslag, som det kvinnliga kollegiet kunde komma att fylla över honom.

— Å, ja, något veta de nog, anmärkte Mjölmar-Augusten, ty det är nödvändigt att flickorna skola vilja om det skall bli äktenskap av.

— Ack, vad jag skulle ha hjärtans roligt av att kunna vara osynlig i kväll, sade Store-Kalle, då skulle jag få veta, om töserna tycka om oss.

— Vill du, då gör jag dig osynlig, jag har lirt konsten, sade Mjölmar-Augusten.

— Det tror jag inte, förrän jag ser det, men hade någon kunnat det, så skulle jag haft det kärt till mycket.

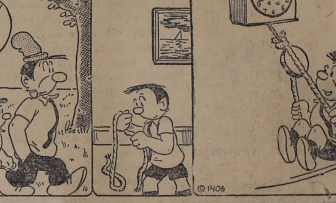
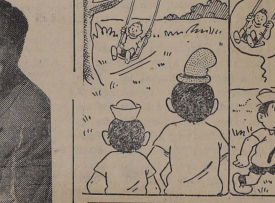
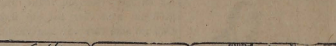
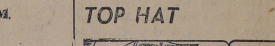
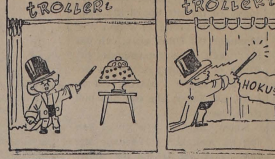
— Jo, jag kan, försäkrade Mjölmar-Augusten.

— Nå, så gör mig osynlig strax på ett ögonblick. Man behöver väl inte förskriva sig till den onde?

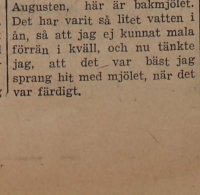
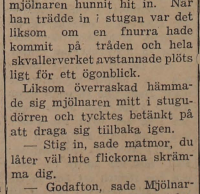
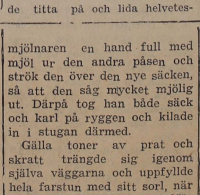
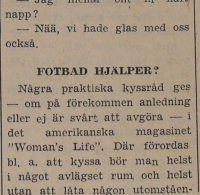
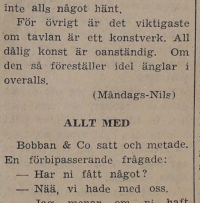
ALLAN KÄMPE

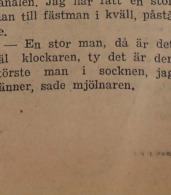
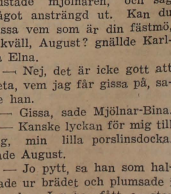
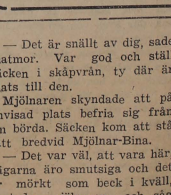
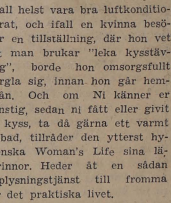
FILIP OCH MAJKEN

TOP HAT

ALLT MED

Till entreprenör

för HSB:s nybygge i kv. Flintåset vid Margaretaskolan i Halmstad, har antagit AB Jonassons byggnadsfirma, Halmstad. De sanitära installationerna har uppdagats åt Sjösten & Söderholms rörmgeri samt de elektriska åt firmen Elektriska hem.

Ätminstone passagerarbatarna slipper genljuda av detta oregeliga bump, bump när linjen passeras.

MEDITATOREN.
Kunde man inte tänka sig en liten sluss vid elevatorn så att

Hypotekslån

i Smålands- o. Årsvorgs hypoteksföreningar förmedlas. Värdering utföres. Låg ränta garanterad i 40 år framåt. Ombud: LAHOLMS INKASSO- & AFFÄRSBYRÅ. Tel. 80. Man der Carlson.

Store-Kalles vigselband

BERÄTTELSE UR SYDHALANDSKA FOLKLIVET
PÅ 1800-TALET AV N. P. ERLÉN.

(9)
— Ja, de höll på ännu medan jag var inne att trättas, om vem som skulle bli brudgum till kalla Store-Kalle för fästman.
— Nu luger du, Lille-Kalle.
— Jag luger aldrig, när jag säger sant.
— Kan du svära på det?
— Ja, vars.
— Uppriktligt talat, får mig, vad töserna sade om mig.
— Jo, de sade, att du var en duktig karl, och de kunde bara inte begripa varför du inte fick det infallet att gifta dig.
— Vem sade det?
— Det sade de allesamma.
— Nej, men sade de väl ej?
— Jo, minnast, sade de visst så. Gå själv in till dem en gång till, så skall du få höra, att jag inte luger.
— Ack, den som kunde va-

ra med osynlig på ett ögonblick, så skulle jag ha hjärtans roligt av att kunna vara osynlig i kväll, sade Store-Kalle, då skulle jag få veta, om töserna tycka om oss.
— Vill du, då gör jag dig osynlig, jag har lirt konsten, sade Mjölmar-Augusten.
— Det tror jag inte, förrän jag ser det, men hade någon kunnat det, så skulle jag haft det kärt till mycket.
— Jo, jag kan, försäkrade Mjölmar-Augusten.
— Nå, så gör mig osynlig strax på ett ögonblick. Man behöver väl inte förskriva sig till den onde?

— Nej bevars. Har du en tom påse?
— En hel tunnssäck om det behövs, sade Store-Kalle, och gick bort till hagslekstaden och hämtade en.
— Gott, sade Mjölmar-Augusten, nu kan du krypa in i påsen, så sitter du där i stugan och släpper dig där i en vrå.
— Du ämnar väl inte driva spektakel med mig inför töserna? sporde Kalle.
— Töserna skola naturligtvis inte veta, att du är i påsen. Då vore hela planen förstörd. Men bara låg stilla och vänta, till jag får ett ögonblick.
— Liksom överraskad hämnade de sig Mjölmaren mitt i stugudörren och tycktes betänkt på att draga sig tillbaka igen.
— Säg in, sade matmor, du låter väl inte flickorna skrämma sig.
— Store-Kalle gjorde så. När han krypte sig tillsammans till ett litet nystan sköt honom hela säcken.
— Mjölmaren stoppade därpå på omkring Store-Kalle, så att säcken såg så stinn och trind ut, som om den varit fullproppad med mjöl.
— Till yttermera visso tog

— Högre upp, inföll Hansa Jönsa Angarlena, Store-Kalle äger förtrödesvärdheten till Bina i kväll.
— Ja, då vet jag inte vem jag skall gissa på. Kanske det finnes ingen övrig åt mig?
— Jo, vars. Här är många igen, sade Nilsa Neta.
— Nu tycker hon, att hon är ett höns för det hon har fått sitt som hon vill ha det, sade Jönsa Kristina.
— Men Karlisa Elina höjde sin gälla röst och sade:
— Jo, så man har jag då alltid sagt, att Nilsa Neta får Mjölmar-Augusten till sist ändå.
— Det var trevligt att ha fått en fästman, upplyste Mjölmar-Augusten, nu är jag glad som en speleman.
— Och härmed avslutades den stora strömluckerskorna och säcken, som stod i skåpsvrån.
(Forts.)